

בזאטה

28.11.04

ג'ליל 5

הערות, הארות, איומים, גידופים ושיהיה לנו רק בהצלחה הערב: www.shedim.com www.ultrashapoel.com basa@ultrashapoel.com

לקראת הדרבי/עירד צפירי

לפני הכל, מסר חשוב לקהל – הללו! זה דרבי! אז נכון, הקבוצה שלנו לא דומה לכלום, נכון שאני לפחות (ובטח עוד רבים אחרים) לא מצליח להירדם בגללה בלילה, נכון שהיאוש גדול, נכון שהרבה זמן לא הייתה לנו קבוצה כ"כ חלשה, ונכון שלוש הפסדים בבלומפילד עד כה זה דבר פשוט מביש. אבל, תנסו להיזכר איזה אושר זה לנצח בדרבי. קשה להיזכר? אמש הצצתי בשער של דרסיליה המלך בדרכי הכי מרגש שנכחתי בו (1-0, עונת 1997/8) ונזכרתי. נזכרתי בעיקר בטריוף ויצא הדופן שהיה אחרי אותו גול. אנשים קופצים באוויר כשאין מה שימושך אותם בחזרה למטה, משתוללים, דוחפים. אקסטזה. בואו ניזכר באותו דרבי ובאותו טירוף – ולמשך 90 דקות נשכח הכל וניתן לשחקנים את כל התמיכה והעידוד האפשריים. בינתיים, ניתן לחזור למציאות האפורה (עד שריקת הפתיחה) ולציין שאין חוליה אחת בקבוצה שמתפקדת כראוי. אוגבונה כבש בהפסד האחרון נגד הפועל חיפה את השער הראשון של כל חלוצי הפועל העונה. ג'ובאני וודיירו עושה בינתיים רושם כשחקן הסביר ביותר בחוליה הקדמית של הקבוצה, אך גם הוא, כאמור, עדיין עקר משערים ונראה ששמוליק חנין לא בדיוק מאמין בו. לעומת זאת, באסי דומב הכבד ובייסי אבוקסיס המורד, חנין כנראה מאמין בהחלט. ואם כבר גלשנו לחנין, אז שאלה קטנה – איך אפשר בפיגור 2:0 להחליף חלוץ (וודיירו) בקשר אחורי צעיר (דגו)? ועוד נזכיר את בן ניסן ששוחרר (בצדק), אך עם זאת לא ברור למה אנטבי מסוגל כרגע אחרי העדרות כ"כ ארוכה. הריק שממלא את הואקום זה חיים איצ'רין, שנראה כמו הכלאה של טנק מרכבה, שיצא משימוש בארון ניסים. לתוך הקלחת הזאת נכנסת היריבה הכ"כ שנואה, שמגיעה בתקופה רעה משלה, אך עם זאת הסימנים אינם מנבאים אופטימיות: מכבי עם שלושה הפסדים רצופים, אך כמה פעמים בעבר הגיעו אלו בצהוב לדרבי בתקופה רעה והתאוששו על חשבוננו? שתי הרחקות מפוקפקות בשני המחזורים האחרונים בוודאי יגרמו למאיר לוי (הפנקסן המהיר ביותר במזרח התיכון) לחשוב פעמיים לפני כל שריקה מפלה. התבוסה מול מכבי חיפה מעמידה את הפועל במצב הרגיל מאז פתיחת העונה - מכבי חיפה מפרקת לגורמים את אחת מנמושות ליגת העל (ובהשוואה אליה כולן נמושות), והקורבן הטרי נשלח להתאושש מול חברת בית ההבראה הפסאודו-הסדרותית של הפועל תל אביב. אבל עזבו, תשכחו מזה. בדרבי היום נותנים את הכל. יאללהפועלמלחמה!!!

מפגש פסגה/תחומים השלישי

ביום חמישי האחרון התקיים באוסישקין מפגש בין חברי דירקטוריון קבוצת הכדורגל של הפועל ת"א לבין האוהדים. במהלך המפגש, ביצע האוהדים, הצטלבו דרכיהם של שתי אושיות חשובות: הזקנה מאוסישקין והמוכר בבלומפילד. מובאת לכם בזאת השיחה שהתקיימה בין השניים:

המוכר: הזקנה מאוסישקין, מה שלומך? **הזקנה:** דאון. עד עכשיו לא התאוששתי מההפסד לראסינג פאריז. וחוז' מזה, אני מתה מעייפות. מרוב שהייתי עצבנית, נשארתי אחרי המשחק באוסישקין והישבתי את הסיכויים שלנו לעלות לשלב הבא. מרוב חישובים לא שמתי לב שכבר הגיע הבוקר, אבל אז, כשרציתי לצאת, גיליתי שהאולם נעול. לא הייתה לי ברירה אז נשארתי בתוך האולם עד עכשיו. זה ממש לא בסדר. מאז שפיטרו את אברהם וולדימיר לאף אחד אין מפתח. **המוכר:** זה באמת לא נעים, אבל אין מה לעשות. ככה הקבוצה שלנו נראית. אל תחשבי שמחלקת הכדורגל מנוהלת טוב יותר. אתמול, למשל, כבר גניעו הטוטו, שמו אותי למכור בייגלה בשערים 4-5, ועד שגיליתי שאין בשער הזה אף אחד – המשחק כבר נגמר. אם הפועל היו מנצחים, אז מילא – אבל גם להפסיד וגם לא למכור אף בייגלה זה כבר יותר מדי. אני מקווה לפחות שלדרכי יבוא קהל. דרך אגב, אמרת לי שחישבת את הסיכויים להעפיל לשלב הבא, אז מה באמת הסיכוי? **הזקנה:** כמו הסיכוי שיחזור לאורנשטיין הבייתה נחיל ארבה דרך החלון. אבל אזלכם אורנשטיין לפחות הולך הבייתה, אהנונו נשאר תקועים עם שאול במשך 30 השנים הקרובות.

המוכר: הלוואי עלינו איש כמו שאול. לפחות הוא אוהד הפועל ודואג לאוהדים. את זוכרת את הדרבי שניצחנו 1:0 משער של דרסיליה? **הזקנה:** בטח שאני זוכרת, זה היה הדרבי הגדול ביותר בכל הזמנים מאז ג'וזון דרבי*. כמה שאני מתגעגעת לביו'. הוא הזר הטוב ביותר ששיחק בהפועל תל אביב. **המוכר:** יפה. אז חצי שעה לאחר שהסתיים הדרבי הזה, היה אמור להיות לנו משחק כדורסל באשקלון, אבל בזכות שאול המשחק נדחה ליום ראשון, ואז יכולנו להגיע אליו. בזכות שאול זכינו להישאר להגיגות הניצחון של הדרבי. **הזקנה:** אבל אתה לא מבין ששאול גונב את הכסף? הוא נותן לאנגלים הזמנות. **המוכר:** אז מה תגידי על אורנשטיין ותרבות החינוך שלו? כל הזמן מקשקש לנו על נוער ונוער וכל מה שיוצא בסוף זה איזה חיים איצ'רין שאין לו מושג, ואיזה אומיט שבשנה הבאה ישחק בליגה ששייכת לו – ליגה לאומית.

הזקנה: אל תזלזל כ"כ בנוער. מה עם אבי סופר? הוא דווקא שחקן לא רע. **המוכר:** נכון, אבל הבעיה היא שהוא לא ישחק יותר העונה. ההנהלה דחפה לו סעיף בחוזה שבו כתוב שהוא יוכל לקבל שכר, רק לאחר שישחק שני משחקים בליגה. כיוון שבמחזור הראשון, נגד הפועל פ"ת, הוא שיחק, ההנהלה נתנה למאמנים הוראה לא להכניס אותו יותר, ובכך היא פטרה עצמה מלשלם לו משכורת. כל מה שמעניין את ההנהלה הזאת זה כסף, כסף ורק כסף. מילא, אם הם היו יודעים מה לעשות עם הכסף, אבל תראי כמה כסף הם מבזבזים סתם. אשרף סולימאן, קלמי סבן, פאביו רוסה, אבו לאבן. בשביל מה הם החתימו את משה והבה ל-5 שנים? גם ככה הוא לא ישחק דקה. לפחות את יוסי רוזן הם קיבלו שכל להפסיר. **הזקנה:** מה! יוסי רוזן עדיין בקבוצה? **המוכר:** כן, ראית מה זה? זה עם המזל שלו, אפילו אם הוא יכבוש שער מ-40 מטר בבעיטה חופשית, השופט יפסול לו אותו על נבדל. **הזקנה:** מה יהיה בדרבי? **המוכר:** לדעתי יש סיכוי, שטראובר לא משחק. **הזקנה:** אני מתכוונת לדרבי של יום שני, נגד ברוריה ביגמן. זאת שהייתה מנהלת שלנו בכדורסל בשנה שעברה, והיום היא בהנהלה של קבוצת כדורסל הנשים של רמת השרון. ביום שני הן משחקות נגדנו באוסישקין. **המוכר:** אני יודע מי זו ברוריה. זאת ההיא שניהלה רומן עם ירימי אולמרט. אני זוכר שהיא גם זרקה את אבני מההסעה. **הזקנה:** ובכל זאת, מה יהיה? **המוכר:** בכדורגל שניים-שניים, בכדורסל רמת השרון תנצח...רגע, אני רואה שגיא עמוסי הגיע והוא רוצה להתחיל את המפגש עם האוהדים, אז הלאה. **הזקנה:** גיא עמוסי? מי זה? **המוכר:** זה רוני. **הזקנה:** שבת שלום.

* ג'וזון דרבי הוא שחקן זר שנבחר בהפועל תל אביב כדורסל בתחילת עונת 1998/9. הוא שיחק בשלושה משחקי אימון ושוחרר. (הערת מערכת: מעולם לא הוכח שאכן היה רומן כלשהו בין ברוריה לירמי אולמרט, ואזכורו היה לצורכי הומור בלבד).

אמא, סליחה/יורי סדלצקי

הרבה זמן לא ראיתי את כר הדשא מקרוב, הרבה זמן לא הרחתי את עשן הסיגריות הספוג בקירות של אוסישקין, והרבה זמן לא שמחתי באמת. הרבה כמוני לא שמחו בשנים האחרונות, והסיבה המרכזית לכך היא האלימות שהורידה, או הרסה, את החשק להרבה מאוד אנשים. האלימות הזאת חייבת להיפסק כאן ועכשיו!!!

אני מדבר אליכם עכשיו מכל הלב, ומבקש שתתייחסו לדברי בשיא הרצינות. אני קורא לכולם להמנע מאלימות ומכל הכרוך בה. אתם פוגעים בעצמכם, בקבוצה, בספורט ובעיקר בהורים שלכם. בואו נצא לדרך חדשה. נראה לכולם שאנחנו קהל אחר, קהל טוב שכל מטרתו היא טובת הקבוצה ושום דבר מעבר לזה לא נמצא במעייננו. בואו נעודד את הקבוצה בדגלים, תופים, שלטים, קונפטי ובשאר איבזרי העידוד, ונמנע משימוש באמצעים אסורים ומסוכנים שיכולים לסכן חיי אדם.

הייתי רוצה לספר לכם משהו. אני רוצה שכל אחד מכם ששוקל להשתתף באירוע אלים מכל סוג שהוא, יחשוב על דברי ויגיד לעצמו "זה לא שווה את זה". כידוע לכם נעצרתי כשבוע לאחר הדרבי האיום ונורא בעונה שעברה, בו הושפלנו 0-3, כאשר החשדות נגדי היו שאני גרמתי בישירות או בעקיפין לפגיעה באוהד הפועל, אדהם שביטה. הייתי עצור במשך שלושה שבועות, ואם כל זאת לא מספיק, שהייתי במעצר בית כחמישה חודשים. כל תקופת המעצר היא כאין וכאפס, לעומת העובדה שביום הולדתה של אימי הייתי עדיין עצור בבית המעצר באבו כביר, ולא יכולתי להרים אפילו טלפון אחד בכדי לאחל לה מזל טוב. סיפרתי לכם את זה, בכדי שבפעם הבאה, לפני שאתם שוקלים לנהוג באלימות, תחשבו קודם כל על ההשלכות של אותו מעשה, ותבינו שזה פשוט לא שווה את זה. אם כל זה לא עוזר, פשוט תחשבו על אמא שלכם. זה כבר יספיק. ושוב, אמא, סליחה!!!

שלכם באהבה,
יורי סדלצקי.

במחזור ה-11 של עונת 1980/81, התייצבה אחת הקבוצות היותר טובות שהעמידה הפועל תל אביב בתולדותיה, למשחק דרבי מול היריבה העירונית השנואה מכבי תל אביב. עד השלב הזה של העונה הייתה הפועל הקבוצה הבולטת בליגה, כשהיא מפגינה יכולת מרשימה בכל משחקה פרט למשחק ההפסד במחזור התשיעי להפועל ב"ש, משחק שהוריד אותה מהפסגה למקום השני. הפועל הגיעה לדרבי הזה אחרי שלא ניצחה את מכבי מאז עונת 75/6, וידעה שהפעם היא חייבת ניצחון, גם בשביל להחזיר לעצמה את ההגמוניה העירונית אחרי שנים קשות בעשור שחלף, גם בשביל מאבקי הצמרת ובעיקר על מנת שלא לאכזב את המוני האוהדים באדום שהגיעו באותו יום לבלומפילד, שהיה מלא בכ-20,000 צופים, שהיוו רוב מוחץ מול הקהל של מכבי, שבקושי מילא את שערים 10-11. למשחק עלתה הפועל עם אריה ב'ורנו, נמרוד דרייפוס, יעקב אקהוין, יוסי זאנה, גבי לסרי, ג'ימי טורק, משה סיני, קובי זיתוני, שבתאי יחבס, אמיר ליברמן ושבתאי לוי. הפועל התחילה את המשחק באגרסיביות ותקפה את השער של משה מרכוס כבר מהפתיחה, כשמכבי לא מצליחה להתמודד מול שטף המשחק של הפועל. השער הראשון במשחק הובקע בדקה ה-26, כשהרמה משמאל הגיעה אל שבתאי לוי, שהוריד בראש את הכדור לאמיר ליברמן הצעיר, ש-5 מטר המשיך עם הראש לתוך השער. 1-0 להפועל תל אביב בדרבי, ובלומפילד האדום היה על סף התפוצצות. אבל הרגע הגדול ביותר במשחק הגיע ארבע דקות מאוחר יותר - ג'ימי טורק השתחרר מהשמירה הלוחצת של קפלן, וממרחק של כמעט חצי מגרש הרים את הכדור לעבר רחבת ה-16 של מכבי, שם דאג להמשיך שבתאי לוי בוולה ברגל שמאל לפינה הנגדית של משה מרכוס, מול הפנים של אוהדי מכבי בעור 11. שער ענק ששולח את כל האוהדים שלנו לשמיים. הנצחון המיוחל קרוב. במחצית השנייה הפועל לא הורידה הילוך והמשיכה ללחץ במטרה למחוז את מכבי. בדקה ה-62 שולח משה סיני ממרכז המגרש כדור לעבר רחבת ה-16, שם מתגבר שבתאי לוי על שחקני ההגנה הצהובים בעזרת המהירות שלו, מוריד לקרקע את מרכוס ושולח את הכדור לפינה הנגדית - 3:0 ענק להפועל, ובלומפילד כולו רועד. משלב זה ועד לסיום התרכז הקהל של הפועל בקריאות "אולה" למסירות של שחקניו, ובשאגות "1-2-3" כשהכדור ברגליהם של שחקני מכבי. בסיום המשחק עלתה הפועל בחזרה למקום הראשון בטבלה, ממנו לא ירדה עד סוף העונה - עונה בה שברה בצורת שנמשכה מאז האליפות ב-69'. מכבי, אגב, ירדה בסיום המשחק אל מתחת לקו האדום.

שחר כהן, ייבגני קשנצב ומה שביניהם/ניר צדוק

בנוסף למוסקאל, סיני ובלילי - גיבורי הדרביים הגדולים והמוצלחים בעידן החולף- כיכבו בהפועל גם "אנשי הצללים" של ההסתדרות, שקצרה היריעה מלחלוק לכל אחד מהם את הכבוד המגיע לו. אותם גיבורים אפורים, החיילים האלמוניים של גרשון גלמן, נטלו חלק בכל כך הרבה דרביים חד צדדיים, כשהם משיבים מלחמה לגייסות האויב המוכשרים והנוצצים במעט הכשרון שהטבע ובית ברנר חננו אותם (בעיקר פאולים) - שזה יהיה פשוט פשע לא לחלוק להם כבוד. לדרבי הראשון של עונת 1995/6 התייצבה הפועל תל אביב כשהיא ממוקמת במקום החמישי עם 17 נקודות, 7 נקודות מאחורי היריבה העירונית שהולכה בגאון את הטבלה. יומיים לפני המשחק טען משה סיני בפארודיה היסטורית כי עתידו של מועדון הפועל תל אביב לפניו, שכן הוא מייצר שחקנים איכותיים. את תגובת מאפיית הטאבון ברעננה שבבעלותו של שחר כהן, אחד מאותם "שחקנים מוכשרים", שם הוא מבטא כרגע הלכה למעשה את כישוריו, לא ניתן היה להשיג. משחק נהדר של הפועל הוביל להפסד מזערי של 2-0. כל מערכי הקבוצה שמקו 16 ודרומה, כמתחייב מעצם היותה יצרנית שחקנים איכותיים, תפקדו ללא כחל ושרק. מעבר לזה, אין על מה לדבר. באקו, במשחק טוב, מנע את שחזור ימי הרביעיות העליונים מתחילת שנות ה-90. כבר מפתיחת המשחק ניתן היה להסיק כי מכבי עומדת להתייחס להפועל כמו לטוסט גבינה - הכי חשוב זה ללחוץ כמה שיותר חזק בהתחלה, השאר כבר יהיה בסדר. קשנצב אותה כבר בפתיחה על שהולך להתרחש כשכדור חזק שבעט חלף אך במעט מעל משקוף שערו של באקו. מספר דקות עברו, ואת הלהץ של מכבי כבר אי אפשר למדוד באמות מידה של טוסטים, אלא רק במונחים פיזיקאליים. בתוך מספר דקות רון נחמן וקשנצב בשנית, כשלו בניסיון להבקיע את הראשון. 40 דקות החזיק מעמד הבלאגן המאורגן של סיני, עד שטעות איומה של באקו סידרה לקשנצב את הראשון של מכבי. במשך 20 הדקות הראשונות של החצי השני עמדה חולית ההגנה (המוכשרת) במתקפה אינטנסיבית. קלינגר פרץ מימין, אלי דריקס איגף משמאל ואוגדת נמני התגנבה מבעד לקווי האויב (למה לא נשרק נבדל, הא?). בדקה ה-62 סיים זוהר רשמית את המשחק, שפרקטית נגמר הרבה קודם לכן, עם שער 25 מטר. את סיכון שערה של מכבי ניתן לסכם בבעיטה אחת לחיבורים של מוסקאל בדקה ה-69. ובמעבר חד להווה: שבענו די בשתי העונות האחרונות מתחושת ההשפלה, חוסר האונים והאפסיות. כדי להביט את חשיבות הדרבי הנוכחי צריך להיזכר דווקא בדרביים שכאלו, ולא בהברקות ההיסטוריות שחוקקות בזיכרוננו של כל אודה אדום (גם אצל אלו שבטוחים שהמועדון נוסד בסטאמפורד ברידג' בנובמבר 2001). בקבוצה הנוכחית יש יותר מדי שחקנים שהמרחק בינם לבין הצטרפות למועדון החברים האקסקלוסיבי של דור המדבר ההסתדרותי קצר מדי. אך עם זאת ישנו הבדל אחד קטן: אז איתרע מזלם של מימר, מדר ושאר אנשי הצללים להלחם מול מכבי דורסנית ומאיימת מאין כמוה. היום בסך הכל צריך להראות לתמי כהן שהג'ל והפאסון המלוקק לא עושים עלינו רושם. אחרי שנתיים ללא שער בדרבי - אפשרות המילוט היחידה מספרי ההיסטוריה וציפורני האוהדים היא ניצחון. באמת שיהיה נחמד אם אבוקסיס ושאר החברים המפוקפקים יסדרו רנדבו לדרבי שמתאר חברי שלגיריס - רגע אחד של שמחה בעונה שמוטב לשכוח. רק, בבקשה, לא להעתיק עד הסוף - ולדאוג להישאר בליגה בסיום העונה.

לא הייתי צריך ללכת לבית אריאלה בשביל להיזכר בדרבי ההוא, בפלייאוף התחתון בשלהי עונת הירידה לליגה הארצית 1989. הפועל האומללה, לקראת סיום העונה האומללה בתולדותיה עם אוהדים שפוחדים מיום המחר, עם איום כבד על עתידה כאגודה ועם שחקנים שכבר שבתו, לא הופיעו ולא בא להם לשחק, מתייצבת מול היריבה השנואה שגם היא לא בתקופת שיא - דורות ללא אליפות וצפייה מהצד בקבוצה של העשור. בכל אופן, הפועל בקרב נגד הירידה (שאוטוטו מוכרע נגדה) ומכבי בתפקיד התליין. לפני המשחק נפוצו שמועות כמו בכדורסל, שמכבי תפסיד את המשחק בשביל ההכנסות מהמשחק הבא- זאת אומרת שמכבי לא תוריד את הפועל כי יש לה אינטרס שהפועל תהיה בליגה, אבל כל אוהד בר דעת יודע, שאין דבר כזה. מכבי עולה לדרבי בשביל לנצח ובשביל להרוג. מתחיל המשחק, ובחלוף קצת יותר מרבע שעה כדור עונשין מ-18 מטר לטובת הפועל מצד שמאל. הבוטע משה סיני, השוער מויש'לה מרכוס. לא צריך להיות אוהד גדול בשביל לדעת שהדבר הבא שקורה זה שהכדור של משה נדבק לחיבור השמאלי של מויש'לה שמביט בו ללא נוע, כפי שקרה במשך פעמים כה רבות. בחלוף כמה דקות מכבי חותכת במהירות שחקניה, האצנים בראל וטבק, את ההגנה האיטית ובעיקר חסרת השכר של הפועל. במחצית 2:1 משערים של בראל רגל ברזל (שנפצע ונעלם) וטבק שדילג בחינניות שנים מעל רגליהם של אקהוין, סגל וזאנה. אח אה, כמה הלב היה בתחתונים והעיניים העדיפו לחפש אותו שם ולא על המגרש, שם מכבי ממשיכה לחפש איך להגדיל את התוצאה, ואז דוד שרביט, הסוס העיוור מלוד, שאם לא יציע שער 5 היה ממשיך לרוץ עם הכדור היישר ל-"רונני פול" ברחוב סלמה, מלטף בקלילות בראשו כדור עונשין של..... משה ובהמשך, בואכה הדקה ה-80, הסוס מוכשל ברחבת הצהובים (תודה לך שמעונב, שבינתיים הפך למטריד של לקוחות בקיוסק שלו וזוכרתי בו בשלהי הקריירה של גדי ברומר - הם נהיו דומים) ומי אם לא מספר 7 האגדי, השחקן הכי גדול ששיחק כאן כדורגל (שלום אחריו) מכריע את המשחק מהנקודה הלבנה. הפעם מויש'לה דווקא זו, אבל כנראה שגם צריך כשרון בשביל להיות שוער טוב. הפועל ניצחה את המשחק אבל ירדה לליגה. כנראה שבגלל זה בחרתי דווקא את הדרבי הזה, כי כבר אז פחדתי שהניצחון הזה לא יספיק, אבל לקום בבוקר למחרת, ללכת לחטיבת הביניים ע"ש בן גוריון ולהפנות אצבע משולשת לעבר חברי (?). הצהובים בכיתה: אולי נרד לליגה, אבל בדרך לשם ננצח אתכם. כי זה אנחנו, כי זה הפועל- יש לנו כבוד ונילחם עליו, גם אם גלמן לא שילם.

החברים של סמי/מנכ"לית אדומה

מועדון חברים - בשעה טובה ומוצלחת הושלם שלב א': אורנשטיין ועגיב הביתה (ולא פחות חשוב, מאיר אורנשטיין הביתה) ומושיק תאומים מנוטרל (עושה רושם שגם מנותק: "הפועל תל אביב אלופת אירופה"). אבל שלב ב' לא ברור לי - בא הפילנטרופ החביב וממנה חבורה של מקורבים מהתחום העסקי והם מתחילים לכתוב את הפרוטוקולים של זקני ציון (בהצבעה דרמטית על מינוי מאמן - 4:4 ובא היו"ר חיים רמון ומכריע את הכף בפוטו פיניש...). אין לי מושג על בסיס מה נבחרו חברי הדירקטוריון שמנהלים את הפועל ת"א. כמעט כמו שאין לי מושג על בסיס מה הוחתמו השחקנים שמשחקים עבור הפועל ת"א. התקווה היחידה היא, שמקרב החברים של סמי, ימצאו הצדקים שאכן יובילו את הפועל יותר טוב מהחברים לשער.

חיים רמון - לא מצאתי אדם אחד, שגידי מילה טובה על האיש הזה (בלי לספור את משה סיני ואריה הרשקוביץ'). אולי זה לא נחוץ, אבל עושה רושם, שמאז שהוא מכר בפחות מ-2 מליון שקל את אוהבתי הנצחית, הוא מרגיש אחראי. חבל שהוא לא מרגיש ככה גם כלפי כל אותם אנשים שנאבקים בחיים ובמוסדות לאחר חוק הבריאות הממלכתי, שבלי צל של ספק, מאיים על זקנתי ופוגע יום יום בזקנתם של אחריים. לסמי סגול, חיים רמון ומושיק תאומים לא צריך לדאוג. אבל סבתא שלי לא תסלה לרמון לעולם והיא הלכה לעולמה לפני 4 שנים.

מה שנשאר - ובאו חברי הדירקטוריון המהולל, בראשו של מפרט בריאותנו, והחליטו ששמוליק חנין, האיש שגילה את חיים איצירי, יאמן עד סוף העונה. מוזר שאחרי כמה שנים כמנהל מחלקת הנוער, בהם לא זכינו באף תואר ואין שחקן אחד ראוי שגדל באגודה ועלה בהרכב בתקופה שלו, יאמן חנין ויוביל את הפועל למאבקים הקשים שצפויים לה העונה. נדמה שהחלטה התקבלה כי בכל מקרה הוא מקבל משכורת. אפילו לבני קונפרטי בזמנו היו יותר קבלות.

דרבי - אין לי ציפיות, אין לי תקוות. רק שהשחקנים יתנו את הנשמה, ונשמה כמו שכולם יודעים, לא קונים במכולת. עם נשמה באים מהבית.

משפט לסיכום: האפור היום אפור מאוד.